

NƯỚC TRÔI MỒ MẸ

(Nhân ngày Hiền Mẫu (Mother's Day) tại Úc - 14.5. – xin kính gửi bài thơ dưới đây, mong cùng cảm thông chung nỗi lòng thương nhớ Mẹ. Mẹ tôi bị chết đau thương, oan nghiệt, năm 1947 trong chiến tranh tại Quảng Nam, lúc tôi mới 10 tuổi. (Hồi ký “Tuổi Thơ và Chiến Tranh, tôi đã xuất bản năm 2009 tại hải ngoại). Có một lần, vào năm 1972, tôi đi công tác từ Saigon ra Quảng Nam, gặp mùa mưa ngập lụt không thể về quê bên kia sông Thu Bồn để thấp nhang kính Mẹ. Tôi quỳ bên này giòng sông với nỗi đau quặn lòng và viết bài thơ này qua nước mắt. Có nhiều nhạc sĩ nổi tiếng đã có lòng cảm thông phổ thành ca khúc, riêng ca nhạc sĩ Nguyệt Ánh cũng phổ nhạc và tự trình diễn trong nhiều sinh hoạt văn nghệ về Mẹ và có phát hành trong CD Nguyệt Ánh, Hưng Ca Việt Nam. Kính xin chân thành cảm tạ Quý Vị. Bài thơ này tôi viết riêng về Mẹ mình, và cũng vào năm 1972, tôi có viết bài thơ về Mẹ Việt Nam chung (Mẹ VN ơi, chúng con vẫn còn đây) đã được cố nhạc sĩ Nguyễn Ánh 9 phổ nhạc và được phổ biến từ mấy chục năm qua. Quê Hương Mẹ VN hiện nay vẫn còn bị ngập lụt tang thương. Trong kiếp sống lưu vong, chỉ còn biết thưa Mẹ : - Chúng Con Vẫn Còn Đây !. Không phản bội giòng sữa thơm nuôi dưỡng... Chúng con nguyên đi dựng lại Quê Hương !”.)

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)

Con quỳ bên ni giòng sông
Bên tê mồ Mẹ.
Trời ơi, nước ngập tràn đồng
Từng khúc xương trôi đau lòng con trẻ.
Con mang trong người thịt xương của Mẹ
Chừ trông nước lụt dâng về
Con còn bên ni, Mẹ mất bên tê,
Sóng bao la vỗ, bốn bề Mẹ mô ?
Ngày xưa Mẹ chết, con khóc mắt khô
Chừ xương Mẹ trôi, hồn con nước lụt.
Nước dâng ngàn ngụt
Cuốn mái tranh nghèo.
Sóng cuộn mang theo
Ngày vàng bên Mẹ.
Con nhớ ngày xưa tiếng con thả thả
Đòi đi theo Mẹ nhóm buổi chợ làng.
Mẹ dắt tay con qua xóm, hoa vàng

Nở tươi bờ dậu.
Con kêu: “*Mẹ ơi, tưởng đàn bướm đậu*”
Mẹ cười, bóp chặt tay con.
Con nhớ những lối đường mòn’
Trâu bò qua lại.
Buổi chiều đơn sơ, lũy tre nằm ôm nắng quái
Con đùa với bóng cau nghiêng.
Mẹ la: “*Coi chừng tối ngủ không yên*
Giặt mình con khóc, bà Tiên bả buồn”
Con nhớ những mùa mưa tuôn
Gió Đông kéo về lạnh buốt.
Trong lòng Mẹ, con nằm co rút
Mẹ chuyền hơi ấm tình thương
Con mê giấc ngủ đêm trường, Mẹ vui.
Con nhớ dòng sông êm xuôi
Trôi về phố Hội. (*Hội An*)
Giặt áo bên con Mẹ ngồi mỗi tối
Con nhìn cá đớp trăng sao.
Mỗi lần sao chuyển ngôi cao
Con đưa ngực nhỏ, sao vào hồn Thơ.
Nhìn con, Mắt Mẹ đầy mơ
Con đòi Mẹ cồng, hờ ơ... Mẹ hò.
Chừ con về, nước lũ sóng to
Xoáy cửa, phăng nhà
Xốc trôi mồ Mẹ !
Xương theo giong sông ngày xưa ra bể
Vì chung lòng Mẹ: - Đại Dương.
Mẹ sống làm than cho con tình thương
Chừ Mẹ chết đi, mồ trôi nước lụt.
Con quỳ bên ni, linh hồn tê buốt
Màn rãng mà về bên tê chừ, Mẹ ôi !
Quê hương nước ngập tận trời
Hồn con khóc suốt một đời khôn nguôi !...

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh) -1972 –

www.vietnamvanhien.org